မာတိကာ

၁။ ရွှေလိပ်ပြာ မအေးကြည် ၃
(ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ နာမည်နဲ့ နိုင်ငံကျော်ခဲ့သူ)
၂။ ယိုးဒယားပြန် အမာစိန် ၁၉
(ခြေမှာစကား၊ လက်ဖျားကဗျာ၊ မျက်နှာဇာတ်လမ်း)
၃။ ဆိုဗီယက်ပြန် နွဲ့နွဲ့စန်း ၃၅
(ပျောင်းနွဲ့သောအနုပညာနှင့် ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်)
၄။ ပန်တျာ တင်တင်မြင့် ၅၁
(အလွမ်းနှင့် မျက်ရည်စက်များမှသည် အနုပညာစွန်အားဆီသို့)
၅။ ရွှေမန်းသူ မြင့်မြင့်သန်း ၇၃
(မန္တလေးအငြိမ့်သမိုင်းမှာ မပါမဖြစ် ဂန္ထဝင်)
၆။ ထိပ်သီး သန်းသန်း ၉၃
(ဝီရိယစွမ်းအားဖြင့် ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်ခဲ့သူ)
၇။ ယုဇနီ စိန်ပိုးဇီ ၁၁၅
(အငြိမ့်သဘင်ရဲ့ မျက်နှာစာအသစ်ကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း)
၈။ ပန်တျာ ငွေးငွေးမြင့် ၁၃၇
(လေဘာတီ မြရင် ဗိုညာဉ်ကိုမှ လိပ်ပြာကူးနိုင်သူ)
၉။ နန်းခင်ဆွေး ၁၅၇
(ဇာတ်သဘင် ဇာတ်စင်ထက်က အငြိမ့်မင်းသမီး)
၁၀။ စကားဝါ ဒေလီမြင့် ၁၈၃
(မန္တလေးသကြိန်ကို ဂယက်ရိုက် ပွဲတင်ပြန်စေခဲ့တဲ့ ယောဇော့ ပိုင်ရှင်မင်းသမီး)

(လင်းလက်ကြယ်ပွင့်များတွင် ပါဝင်သော မင်းသမီးကြီးများကို အသက်အရွယ်အရ ရှေ့နောက်စီစဉ်ပါသည်)

အငြိမ့်စင်ထက်က လင်းလက်ကြယ်ပွင့်များ အမှာစာ

အငြိမ့်ကို ကျွန်မချစ်သည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးတို့၏ အကနှင့်အဆိုကို ကျွန်မ နှစ်သက်စွဲလမ်းသည်။ ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းသလဲဆိုလျှင် ညအိပ်သည့်အခါ မျက်စိမှိတ်ထားလျှင်ပင် ပဝါလေးဝဲကာဝဲကာ ထဘီအနားလေးကို ခေါ်ကာကိုယ်ကို စည်းချက်ညီညီလှည့်ပတ်လျက် ညွတ်ပျောင်းစွာ ကနေသည့် မင်းသမီး၏ဟန်ကို မြင်ယောင်လျက်ရှိတတ်သည်။ အဆိုကောင်းသည့် မင်းသမီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မနှစ်သက်သည့် သီချင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ သီချင်းသံကိုပါ ကြားယောင်လျက် ယခုပင် ကျွန်မအနားသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်သီဆိုကပြပေးနေသလို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမလေး၏ အငြိမ့်စင်ထက်က လင်းလက်ကြယ်ပွင့်များ စာအုပ်တွင် ပါဝင်သမျှ အငြိမ့်မင်းသမီးတို့သည် သူ့ခေတ်နှင့်သူ အောင်မြင်ကျော်ကြားပြီး ပွဲကြည့်သူပရိသတ်ကို ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သူများဖြစ်ကြပါသည်။ စာရေးသူသည် သူ လက်လှမ်းမီသမျှ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးသော အငြိမ့်မင်းသမီးတို့ကို ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြီး တလေးတစား မေးမြန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖတ်ရချိန်တွင် တက်ကြွမှု ချစ်ခင်မှု လွမ်းဆွတ်မှုတို့နှင့်အတူ ကရုဏာသက်ရသည့် စာကြောင်းများလည်း ပါသည်။ စာရေးသူ ဒေါ်ငြိမ်းမလေးသည် ကိုယ်တိုင်က နာမည်ကျော်မင်းသမီးဖြစ်သည့်အတွက် အကပညာ အဆိုပညာကို ပိုင်နိုင်သူဖြစ်သော်လည်း အငြိမ့်မင်းသမီးတို့၏ ပြောစကားကို အသေအချာနားထောင်ပြီး ကျစ်လျစ်စွာ သစ္စာရှိစွာ ပြန်လည်ဖော်ပြသူဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးစဉ်မှာ စာရေးသူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ပြလေ့မရှိဘဲ ဆောင်းပါးအဆုံးမှာသာ ကောက်ချက်ချသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကျွန်မသာဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်တွင် အပိုစကားတွေ ထည့်မိမလား မပြောတတ်ပါ။

ရွှေလိပ်ပြာမအေးကြည် အကြောင်းကို ဖတ်ရသည့်အခါ ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝကို ပြန်တွေးမိ မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ ထိုအငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူးသလား။ ကျွန်မ ကြည့်ဖူးသည်ဟု ထင်သည်။ ထင်သည်ဟု ပြောရခြင်းက ရွှေလိပ်ပြာအငြိမ့် လာရောက်ကပြစဉ်က ကျွန်မသည် မူလတန်းကျောင်းသူဘဝသာ ရှိသေးသည်။ အငြိမ့်၏အရသာကို ကောင်းကောင်း မသိသေးသည့်အချိန်၊ မင်းသမီးနာမည်တွေကိုလည်း မသိသေးသည့်အရွယ်ဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်မသိသည့် အငြိမ့်က သုံးလေးမျိုးသာဖြစ်၏။ ဆောင်းအငြိမ့်၊ တရုတ်မကြောင်စိန်အငြိမ့်နှင့် ရွှေလိပ်ပြာမအေးကြည်အငြိမ့်တို့ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မအေးကြည်ကို ကျွန်မ သိသလားဟု တွေးကြည့်တော့ ကျွန်မ အာရုံတွင် မပေါ်လာခဲ့ပေ။ ဘယ်အငြိမ့်မှန်းမသိ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေးက မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းချောချော ငယ်ငယ်လေး။ သူက ယောကျ်ားလေးအသွင်ဖြင့် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးလေးဝတ်ကာ ဘကြီးအောင်ညာတယ် အော်ပရာကို ကသွားတာ မှတ်မိနေသည်။ မောင်ချစ်လေးသေသွားတော့ ကျွန်မမှာ ငိုလိုက်ရတာ။ နောက်တစ်ခု မှတ်မိနေသည်က ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေးလား အလယ်ထွက်မင်းသမီးလေးလား ဆရာဇော်ဂျီ၏ ပန်းပန်လျက်ပဲ ကဗျာကို ပြန်လည်အသံသွင်းထားသည့် ပန်းပန်လျက်ပါ သီချင်းဖြင့် သီဆိုကသွားခဲ့သည့် အကဟန်လေး။ ဇေဒါရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ဇာပဝါလေးဝဲကာ ကသွားသည့် မူယာသွင်ပြင်ကို ကျွန်မမြင်ယောင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ကလေး ဘဝ မှတ်ဉာဏ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ခါလွဲမှားတတ်သည်ဟု ဖတ်ဖူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မယုံမရဲဖြစ်ရသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမလေး၏ ယခုစာအုပ်ထဲက မင်းသမီးတွေထဲတွင် ကျွန်မစိတ်ဝင်စားဆုံးက ယိုးဒယားပြန်အမာစိန်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်မက နယ်မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူမို့ ကျွန်မတို့နယ်သို့ ရောက်လာသည့် အငြိမ့်တို့ကိုသာ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အမာစိန်ကို တကယ့်အငြိမ့်ပွဲခင်းထဲက အငြိမ့်စင်ပေါ်မှာ ကြည့်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ အမာစိန် အငြိမ့်စကသည့်အချိန်က ၁၉၅၆ ခုနှစ်ဟု စာအုပ်ထဲတွင် ဖတ်ရသည်။ ကျွန်မ လူ့လောကထဲ မရောက်မီ ၂ နှစ်ပေါ့။ မြန်မာ့အသံမှ ထုတ်လွှင့်သော အမာစိန်၏ အငြိမ့်အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဦးလှိုင်(သုခမိန်လှိုင်)ဆီမှ ဗီဒီယိုကက်ဆက် တိပ်ခွေငှားပြီး ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ထိုတိပ်ခွေထဲက အမာစိန်၏အငြိမ့်နှင့် ကျွန်မအင်တာနက်မှ ရှာပြီးကူးယူကာ ပြန်ပြန်ကြည့်မိသော မြို့မအငြိမ့်အတူတူပဲလား ကျွန်မ မသိပါ။

မြို့မငြိမ်းရေးစပ်သည့် ထပ်တရာလန်း သီချင်းဖြင့် ကပြခဲ့သည့်အမာစိန်၏ အကကို ကျွန်မမြင်ယောင်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အခု ထိုသီချင်းနှင့် အမာစိန်ကသည့် အငြိမ့်ခွင်ကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့။ အမာစိန်၏ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သော ဆရာချစ်ဦးညိုကို မေးကြည့်တော့ ဆရာကိုလည်း အားကိုး၍မရ။ ထပ်တရာလန်းအကကို မသိတဲ့။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် မိမိမှတ်ဉာဏ်ကို သံသယဖြစ်ရတော့သည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ အမာစိန်သည် ထပ်တရာလန်းဖြင့် ကခဲ့သည်မှာ အမှန်လား။ ကျွန်မက ထင်ယောင်ထင်မှား အမှတ်လွဲနေတာလား။ ဒေါ်ငြိမ်းမလေး၏ စာအုပ်ထဲတွင် ကျွန်မ သိချင်လှသည့် အမာစိန်နှင့် မဟေဦကို သိရမလားဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မမျှော်လင့်ချက်မပြည့်ပါ။

သေချာသည်ကတော့ ယခုအခါ မြို့မငြိမ်းရေးစပ်ခဲ့သည့် ချစ်သူ့ဩဇာ သီချင်းဖြင့် ကိုယ်တိုင်သီဆိုပြီး ကသွားသည့်ဟန်လေးကို နည်းပညာ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်မတို့ အင်တာနက်မှာ အချိန်မရွေးပြန်ရှာပြီး ကြည့်လို့ရနေသည်။ ကျွန်မသည် အကပညာကို နည်းနည်းမှ သိသူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် အမာစိန်၏ အလွန်ညင်သာညက်ညောပြီး နွဲ့ပျောင်းသည့် ဣန္ဒြေရှင်အကလေးကို ကျွန်မငေးမောကာ ကြည့်မိသည်။ ချောမောသည့် ရုပ်ရည်တွင် မနို့တရို့လေး ပြုံးလိုက်သည့် မျက်နှာပေးကလေးကိုလည်း စွဲလမ်းပါသည်။ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း လှလိုက်တာ ခါးသေးရင်ချီ နွဲ့ရှုံလေးလှသော ကိုယ်လုံးပါပဲ။ ထိုအငြိမ့်တွင် အမာစိန်သည် ချစ်သူ့ဩဇာ၊ ဝေဇယန္တာနှင့် ဖျို့မှာတမ်းသီချင်း ၃ ပုဒ်ဖြင့် ကသွားခဲ့၏။ ကျွန်မမှာ အမာစိန်ပြုံးပြတိုင်း အမာစိန်ကလိုက်တိုင်း ရင်တငြိမ့်ငြိမ့်ခုန်လျက်ရှိသည်။ အမာစိန့်အကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရင်း သတိပြုမိသည်က အငြိမ့်မင်းသမီးတို့သည် နာမည်ကျော်လာသည့်အခါ ရုပ်ရှင်နယ်ဆီသို့ ကူးပြောင်းလေ့ရှိသည့်အကြောင်းပါပဲ။ ခြေဖဝါးတော်နှင့် ဇာတ်ကားဖြင့် ကျွန်မတို့သတိပြုမိကြသည်။ ကျွန်မသည် အမာစိန်ပါဝင်သော ရုပ်ရှင်ကားကိုလည်း မသိသဖြင့် အမာစိန်နှင့် သရုပ်ဆောင်ဘဝ ထပ်တူကျသည် မကျသည်မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် အလွန်နူညက်သည့် ကဗျာဆန်သည့် ကကွက်တို့ပိုင်ရှင် အငြိမ့်မင်းသမီးလေး ရုပ်ရှင်နယ်သို့ ရောက်သွားခြင်းသည် အငြိမ့်ပရိသတ်အတွက် နစ်နာမှုတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ခံစားမိသည်။

စာအုပ်ထဲက မင်းသမီးများအနက် နောက်ထပ် ကျွန်မသိသည့်မင်းသမီးမှာ ပန်တျာတင်တင်မြင့်ဖြစ်သည်။ ပန်တျာကြည်လင်ဇာတ်ပွဲမှတစ်ဆင့် သိရခြင်းမဟုတ်ပါ။ ပန်တျာကြည်လင်၏ဇာတ်ကို မကြည့်ဖူးမီကတည်းက ပန်တျာတင်တင်မြင့်ကို သိနေခဲ့ပါသည်။ သီချင်းဝါသနာပါသူတိုင်း သိနိုင်သည့် နာမည်ကျော် တေးသူအချစ် ဓာတ်ပြားသီချင်းဖြင့် သိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာသားတွေကလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊ ထိထိမိမိ။ သံစဉ်ကလည်းလှ၊ တင်တင်မြင့်၏ငယ်စဉ်က ကြည်ကြည်စူးစူး အသံလေးကလည်း အလွန်ဆောင်သည်။ သီဆိုပုံလေးကလည်း ချစ်စဖွယ် ကရုဏာသက်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ အခြား နာမည်ကြီးသီချင်းဖြစ်သော ပါးမှာနံ့သာ ခါးမှာပဝါကိုတော့ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က မသဲမကွဲသာ သိခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ခေတ်က အသံလွှင့်စက် ဓာတ်ပြားတွေ ခေတ်စားသည်ဖြစ်ရာ ဒါန်းစီးမောင်နှမနှင့် မြစိမ်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိခဲ့လေသည်။ ပန်တျာတင်တင်မြင့်၏ ဆိုဟန်စကားပြောဟန် လေယူလေသိမ်းက ဇာတ်ဟန်နည်းနည်းယိုင်သည်ဟု ကျွန်မခံစားရသည်။ ယခုအချိန်အထိ အသံက အောင်မြင်ဆဲ ခုနစ်သံချီ ဆိုနိုင်ဆဲဖြစ်တော့ အံ့ဩရပါသည်။

စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မအရင်းနှီးဆုံး အငြိမ့်မင်းသမီးက ပန်တျာငွေးငွေးမြင့်ဖြစ်သည်။ ငွေးငွေးမြင့်ကို ကျွန်မတို့ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်က အသဲစွဲကြိုက်ကြသဖြင့် ပွဲလုပ်သမျှ ငွေးငွေးမြင့်ချည်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မကျောင်းတက်နေစဉ် ငွေးငွေးမြင့်၏အငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူးသည်။ လှလိုက်တာဟု ငေးမောနေရသည်သာမက အကကလည်း အလွန်ကောင်း အဆိုကလည်းကောင်း အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ပြည့်စုံနေသည့် ငွေးငွေးမြင့်ကို ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ အစ်ကိုတွေ စွဲလမ်းတာ အံ့ဩဖွယ်မရှိပါ။ ကျွန်မတို့ပင် စွဲလမ်းသေးတာပဲ။ ကျောင်းပြီးမှ ခင်မင်ရသော အင်ဂျင်နီယာအစ်ကိုတစ်ဦးက သူ ငွေးငွေးမြင့်ကို နှစ်သက်သည့်အကတွေထဲမှာ အစွဲလမ်းဆုံးက ပန်ထွာဘုရင်မအဖြစ် ကပြချိန်မှာဖြစ်သည်တဲ့။ သူ အသေအချာပြောပြသည်ကို ကျွန်မ တမေ့တမောနားထောင်ရင်း ခေါင်းလောင်းများ ဟူသည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ယခုစာအုပ်ကို ဒေါ်ငြိမ်းမလေးသည် အငြိမ့်သဘင်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည်ဟု ကျွန်မခံစားရ၏။ အငြိမ့်သဘင်အနုပညာ တိမ်ကောသွားမှာ စိုးရိမ်သည့်စိတ်ကို ကျွန်မ မျှဝေခံစားနိုင်ပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မတို့ အငြိမ့်ကို ရုပ်မြင်သံကြားမှာသာ ကြည့်ခွင့်ရတော့သည်မဟုတ်လား။ ကြည့်ရပြန်တော့လည်း ထိုအဆိုအကအတော်များများသည် မန္တလေးမှာ နှစ်အတော်ကြာ ကျောင်းတက်ရင်း မန္တလေးအငြိမ့်ကို စွဲလမ်းခဲ့သူကျွန်မ၏ အငြိမ့်တမ်းတမှုကို မပြေစေနိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် အငြိမ့်ပွဲတစ်ခုဖြစ်အောင် စည်းရုံးချင်လိုက်တာဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ မန္တလေးအငြိမ့်စစ်စစ်ပေါ့။ အငြိမ့်သီချင်းစစ်စစ်ကို ကိုယ်စားသီဆိုပေးသူ မထားဘဲ တကယ့်အငြိမ့်တွေမှာလို မိမိကိုယ်တိုင် သီဆိုပြီး နန်းဆန်ဆန် ကကွက်ယဉ်ယဉ်များဖြင့် ကမည့်မင်းသမီးများ၊ ခါးအောက်ပိုင်းပြက်လုံးများကိုရှောင်ပြီး မောင်နှင့်အစ်မ သားနှင့်အမိ အတူတူကြည့်နိုင်မည့် အထက်တန်းကျကျ ပြက်လုံးများကိုသာ ပြောမည့် လူရွှင်တော်များ ပါဝင်မည့် ရှေးအငြိမ့်စစ်စစ်ပေါ့။ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်မိသော်လည်း ငွေကြေးအကုန်အကျများမည်ကို သိနေသည်။ လက်မှတ်ရောင်းပြီး ကုန်ကျစရိတ်ပြန်ရှာဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ နောက်တော့ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးမည့်သူ ကျွန်မမှာ ရှိနေသားပဲဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွားသည်။ ကျွန်မ၏ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသည့် ကရုဏာဖြင့် ကျွန်မကို ညီမသဖွယ်ချစ်သော၊ ကျွန်မကလည်း အလွန်ချစ်ပြီး လေးစားရိသေရသော အစ်မဒေါ်ဝင်းဝင်းမေကို ကျွန်မပူဆာမိတော့သည်။ အစ်မက ချက်ချင်းပင် လိုက်လျောပေးခဲ့၏။ ကျွန်မ၏ မွေးနေ့မှာ မမက ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည့်မေတ္တာသည် နောက် လအနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ မန္တလေးအမျိုးသားဇာတ်ရုံတွင် တင်ဆက်ကပြခဲ့သော ငွေလကြယ်စင် အငြိမ့်ဂန္ထဝင်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ရှေ့ထွက် မင်းသမီးလေး ဝင်းသပြေထွန်း၊ အလယ်ထွက် မင်းသမီးကြီး ရွှေမန်းသူမြင့်မြင့်သန်းနှင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ပန်တျာငွေးငွေးမြင့်တို့ပါဝင်ပြီး လူရွှင်တော် ဦးပေါ်စိန်၊ ဦးထင်ကျော်၊ ဦးတက်တိုးနှင့် ဦးထင်ပေါ်တို့ပါဝင်သည်။ မန္တလေး အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ အစမ်းကသည့်ညက ကျွန်မနှင့်ညီမ ယုယုတို့ ကြည်နူးစိတ်၊ မိဘနှစ်ပါးကို တမ်းတစိတ်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

ဒါကမှ နန်းဆန်ဆန် မန္တလေးအငြိမ့်စစ်စစ်ပါပဲ။

'လင်းလက်ကြယ်ပွင့်များ' စာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်း ကျွန်မသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စေလောက်သည့် ဒိုးဆစ်သံဆိုင်းဝိုင်းသံဖြင့် သွက်လက်ပျောင်းနွဲ့စွာ ကနေသော အငြိမ့်မင်းသမီးလေး၏ ကဟန်ကကွက်တို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ သီချင်းသီဆိုသံကို ကြားယောင်လိုက်၊ အတီးပိုဒ်တွင် လက်ချိုးခြေချ ကကွက်လှလှတွေကို မြင်ယောင်လိုက် ရသမျိုးစုံဖြင့် ရင်ခုန်ရပါသည်။ မြခြေချင်းမငွေမြိုင်၏မူကို မမီလိုက်ဘဲ မေလှမြိုင်သီဆိုသည့်မူကိုသာ သိရပေမယ့် မြိုင် သီချင်းကို ကျွန်မနားထောင်မိတိုင်း ခြေဆင်းအပိုဒ်အပြီး ပထမပိုဒ် တီးကွက်တွင် ကျော့မော့စွာ မြိုင်ဆိုင်စွာကနေသော အငြိမ့်မင်းသမီးလေးကို မြင်ယောင်လာမိတတ်သည်။

မြန်မာအငြိမ့်သဘင်အနုပညာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာနေသည့် အခြေအနေကို စာရေးသူကဲ့သို့ပင် ကျွန်မစိုးရိမ်မိပါသည်။ အနုပညာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝဝန်းကျင်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကို ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ဆိုလျှင် ထိုအရာကို ချစ်မြတ်နိုးကြဖို့ လိုပါသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမလေး၏ ပန်တျာငွေးငွေးမြင့်အကြောင်း ဆောင်းပါးအဆုံးသတ် အရေးအသားလေးကို ကျွန်မနှစ်သက်သည်မို့ ကျွန်မ၏အမှာစာကို စာရေးသူ၏ စကားဖြင့် နိဂုံးချုပ်ပါရစေ။

'အငြိမ့်သဘင်ရဲ့ တစ်ခေတ်တစ်ခါကို နှမြောစိတ် လွမ်းမောစိတ်တွေက ရင်မှာ ဆို့နင့်လို့နေပါတယ်။ မန္တလေးမြို့ ညအမှောင်နဲ့ မီးရောင်တွေကြား ကျုံးနဲ့နန်းမြို့ရိုးကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ ပွန်းနွေးလေအဟုန်ဟာ အလိုလိုဝဲကျလာတဲ့ ကျွန်မပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူသွားခဲ့ပါတယ်'ဟူ၏။

ခံစားချက်ချင်း ထပ်တူညီသဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းမလေးအား ဤစာအုပ်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဂျူး